

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 29. juna 2020. godine
Br. ref. RK 1578/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI133/19

Podnosilac

Nysret Tafili

**Ocena ustavnosti Presude Vrhovnog suda Republike Kosovo Rev. br.
204/2019, od 25. jula 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Nysret Tafili, iz opštine Kačanik, kojeg zastupa Sabri Kryeziu, advokat iz Lipljana (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava Presudu Vrhovnog suda Republike Kosovo [Rev. br. 204/2019] od 25. jula 2019. godine (u daljem tekstu: Vrhovni Sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocenu ustavnosti osporene presude putem koje je su, po navodima, podnosiocu zahteva povređena prava i osnovne slobode koje su zagarantovane članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o zaštiti Ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Sudom

5. Dana 23. avgusta 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Istog toga dana, podnosilac zahteva je predao u Sud i ovlašćenje o zastupanju.
7. Dana 29. avgusta 2019. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Safet Hoxha za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban.
8. Dana 26. septembra 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva. Istog tog dana, Sud je takođe obavestio i Vrhovni Sud o registraciji zahteva.
9. Dana 27. maja 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 14. novembra 2008. godine, putem ugovora [06 br. 784-25] koji je potpisan između podnosioca zahteva i opštine Kačanik, produženo je pravo na privremeno korišćenje građevinskog zemljišta, gde je radi vršenja profesionalnog radnji kao podnosioca zahteva koji je bio frizer, p ostavljen jedan montažni objekat. Nastavak gore navedenog ugovora je bio zasnovan na Ugovoru [03. br. 313-58/83] od 30. juna 1983. godine.

11. Dana 1. aprila 2009. godine, opština Kačanik je, u odluci [01. br. 7311/08] odlučila da sruši montažni objekat, koji je bio postavljen na imovini datoj na privremeno korišćenje, gde je podnosilac zahteva vršio svoje profesionalne delatnosti. Opština Kačanika je svoju gore navedenu odluku zasnovala na izmeni namene lokacije, gde je, na osnovu člana VI gore navedenog ugovora [06 br. 784-25] od 14. novembra 2008. godine, navedeno da će se udaljavanje objekta izvršiti bez ikakve nadoknade od strane opštine.
12. Dana 8. marta 2012. godine, podnosilac zahteva je pred bivšim Opštinskim sudom u Kačaniku podneo tužbu, putem koje je tražio: (i) kompenzaciju štete na ime izgubljene dobiti u sumi od 9,781 evra; počev od 12. maja 2009. godine pa sve do 31. decembra 2012. godine, uključujući i godišnju kamatu od 3.5 %; počev od 1. januara 2013. godine do 30. oktobra 2014. godine, kompenzaciju u sumi od 2,163.93 evra; (iii) dok od 1. novembra 2014. godine do konačne isplate isplatu godišnje kamate od 8% na osnovu odredbi Zakona na snazi o Obligacionim Odnosima; kao i (iv) isplatu troškova parničnog postupka. Jednog neodređenog dana, u svojstvu tužene, odgovor na tužbu je podnela i opština Kačanik (u daljem tekstu: tužena).
13. Dana 12. decembra 2014. godine, Osnovni sud u Uroševcu, odeljenje u Kačaniku (u daljem tekstu: Osnovni Sud) je u presudi [C. br. 18/12] odbio tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu.
14. Osnovni sud je u svojoj presudi, oslanjajući se na materijalne dokaze, odnosno Ugovor [03. br. 313-58/83] od 30. juna 1983. godine i Ugovor [06 br. 784-25] o produženju prava na korišćenje građevinskog zemljišta, od 14. novembra 2008. godine potvrdio da je lokacija, odnosno katastarska parcela 650/3 na kojoj je bio postavljen montažni objekat podnosioca zahteva bila u društvenom vlasništvu pod upravom tužene, bila data podnosiocu zahteva na privremeno korišćenje. Sud je dalje naglasio da je na osnovu ugovora [06 br. 784-25] od 14. novembra 2008. godine, podnosilac zahteva prihvatio sva prava i obaveze koje proizilaze iz ovog ugovora, odnosno na osnovu člana VI Ugovora je bilo predviđeno da ukoliko dođe do promene namene lokacije koja je data na privremeno korišćenje onda će objekat biti udaljen bez bilo kakve kompenzacije. Na osnovu ove procene, Osnovni sud je utvrdio da podnosilac zahteva, za štetu koju je zatražio u svojoj tužbi, nije pretrpeo zbog krivice tužene, odnosno opštine Kačanik.
15. Dana 24. decembra 2014. godine, protiv gore navedene Presude Osnovnog suda, podnosilac zahteva je zbog ozbiljnih povreda odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, i pogrešne primene materijalnog prava, uložio žalbu pred Apelacionim Sudom. Jednog neodređenog dana, opština Kačanik je u svojstvu tužene podnela odgovor na žalbu podnosioca zahteva.
16. U svojoj žalbi, podnosilac zahteva je u vezi sa navodima o povredi odredbi parničnog postupka, odnosno člana 182, stava 2, tačka n) Zakona o Parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) naglasio da Presuda Osnovnog suda sadrži nedostatke, koji se tiču toga što je izreka iste nerazumljiva, kao što je nerazumljivo i obrazloženje te presude. U nastavku, podnosilac zahteva je

takođe precizirao i da je kao rezultat činjenice da Osnovni sud nije pravilno procenio materijalne dokaze, Presuda je obuhvaćena suprotnostima između obrazloženja iste i materijalnih dokaza, na koje se ovaj Sud i oslanjao.

17. Podnosilac zahteva završava naglašavajući da je prvostepena *“[...] doneta bez ikakvog osnova na materijalnom pravu, a ovo je rezultat i zbog ozbiljnih povreda proceduralnih odredbi kao i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.”*
18. Dana 6. maja 2019. godine, Apelacioni sud je u Presudi [Ac. br. 272/2015] odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio je gore navedenu Presudu Osnovnog suda [C. br. 18/12], od 12. decembra 2014. godine.
19. Apelacioni Sud je u svojoj presudi, prvenstveno utvrdio da *“[...] pravno stanovište i zaključak prvostepenog suda pravilni i zakoniti jer pobijana presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 182. st. 2 tačka b), g), j), k) i m) ZPP-a i jer je materijalno pravo pravilno primenjeno, a na koje razloge Apelacioni sud pazi po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 194. ZPP-a.*
20. U nastavku, u vezi sa navodima podnosioca zahteva da Presuda Osnovnog suda nije jasna i ne sadrži obrazloženje u skladu sa dokazima koje je on ponudio, Apelacioni sud je ocenio da: *“[...] ne stoji žalbeni navod da je pobijana presuda zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 182. st. 2 tačka n) ZPP-a i da sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, zbog toga što pobijana presuda ne sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati i u vezi sa tim, izreka presude je jasna i izvršiva i sadrži dovoljno razloga o svim odlučnim činjenicama, koje su uzete u ispitivanje od strane prvostepenog suda, a na osnovu kojih je i odlučeno i o osnovanosti tužbenog zahteva.”* U nastavku, Apelacioni sud je utvrdio da *“ [...] tužilac nije pretrpeo ovu štetu krivicom tužene, iz razloga što je ugovorom o zakupu sa tuženom prihvatio sva prava i obaveze koje proističu iz ovog ugovora pod br. 784-25 od 14.11.2008. godine zaključenog između parničnih stranaka, u kojem se utvrđuje da je ova imovina vlasništvo opštine Kačanik i da je dodeljena tužiocu na privremeno korišćenje.”*
21. Na kraju, Apelacioni sud je utvrdio da na osnovu člana VI Ugovora [06 br. 784-25] od 14. novembra 2008. godine *“[podnosilac zahteva] je unapred znao da će se u slučaju da dođe do promene namene lokacije na kojem se nalazio lokal, taj lokal ukloniti bez ikakve naknade.”*
22. Dana 28. maja 2019. godine, protiv gore navedenih presuda Osnovnog i Apelacionog suda, a zbog povredi odredbi parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, podnosilac zahteva je podneo reviziju pred Vrhovnim Sudom. U njegovom zahtevu za reviziju, podnosilac je takođe podneo i Rešenje u slučaju [Rev. br. 57/2019] Vrhovnog Suda koje je doneto 18. marta 2019. godine, za koje je podnosilac zahteva tvrdio da je bilo identično u činjeničnim i pravnim okolnostima sa istima u njegovom slučaju.

23. U njegovom zahtevu za reviziju, podnosilac zahteva u vezi sa navodima o ozbiljnim povredama parničnog postupka, odnosno člana 182, stav 1 a u vezi sa članom 189 ZPP-a je naglasio da je obrazloženje koje je dato u Presudi Apelacionog Suda (i) protivrečno; (ii) nije zasnovano na materijalnim dokazima, i (iii) ne razmatra njegove navode, koji su podneti u njegovoj žalbi pred ovim Sudom.
24. Dana 25. jula 2019. godine, Vrhovni Sud je u Presudi [Rev. br. 204/2019] odbio reviziju podnosioca zahteva kao neosnovanu.
25. U svojoj presudi, Vrhovni Sud je prvobitno potvrdio procenu i zaključke nižestepenih sudova, a koji su se ticali utvrđivanja činjeničnog stanja.
26. U vezi sa navodima podnosioca zahteva koji se tiču povrede odredbi parničnog postupka, Vrhovni Sud je obrazložio da *"[...] navodi [podnosioca zahteva] iznete u reviziji da je pobijana presuda doneta uz bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 182. stav 2 tačka (n) ZPP-a, iz razloga što, kako se navodi, izreka presude protivreči dokazima koji se nalaze u spisima predmeta i obrazloženje nema razloga o odlučnim činjenicama, revizioni sud je utvrdio da pobijana presuda nije zahvaćena takvim povredama postupka jer je izreka presude u skladu sa izvedenim dokazima, kada je žalbeni sud našao da je tužilac sa tuženom zaključio ugovor pod br. 784-25 od 14.11.2008. godine, na osnovu kojeg se građevinsko zemljište dodeljuje na korišćenje radi obavljanja delatnosti [podnosioca zahteva]."*
27. Na kraju, Vrhovni Sud je utvrdio da *"[...] ne stoje ni revizioni navodi tužioca da tužena ne može da raspolaže nepokretnošću koja je na privremenom korišćenju [podnosioca zahteva] zbog toga što se ista u registrima nepokretnosti vodi na ime poljoprivredne zadruge, iz razloga što imovinom poljoprivrednih zadruga upravlja opština na čijoj teritoriji se nalazi nepokretnost [...]"*

Navodi podnosioca zahteva

28. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenom Presudom došlo do povrede njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLjP-a.
29. Podnosilac zahteva je na specifičan način naglasio da je u jednom drugom slučaju, koji po njemu sadrži iste činjenične i pravne okolnosti kao i one koje su u njegovom slučaju, u svom Rešenju prihvatio reviziju strane. U smislu ovog navoda, podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni Sud, zato što je odlučio drugačije u dva identična slučaja, povredio njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a.
30. Podnosilac zahteva se takođe poziva i na slučaj Suda KI145/18 (podnosilac *Shehide Muhadri, Murat Muhadri i Sylë Ibrahim*), Presuda od 19. jula 2019.

godine) za koji, po njegovim navodima, Sud je u jednom “zahtevu” koji je sličan sa njegovim slučajem utvrdio povredu člana 31 Ustava.

31. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da njegov zahtev (i) proglašeni prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede člana 31 Ustava, u vezi sa članom 6.1 EKLP-a; (iii), da proglašeni nevažećom Presudu Vrhovnog Suda [Rev. br. 204/2019] od 25. jula 2019. godine; i (iv) da vrati slučaj na ponovno odlučivanje.

Relevantne zakonske odredbe

Ustav Republike Kosova

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

(...)

Evropska Konvencija o Ljudskim pravima

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

Prihvatljivost zahteva

32. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom o Radu.
33. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] stavovi 1. i 7. Ustava, koji predviđaju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

34. U nastavku, Sud takođe ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su dalje precizirani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na član 48. [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

35. Što se tiče ispunjenja ovih kriterijuma o prihvatljivosti, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i osporava neki akt javnog organa, odnosno Presudu Vrhovnog Suda [Rev. 204/2019] od 25. jula 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva dostupna pravna sredstva koja su određena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe precizirao prava i osnovne slobode za koje on smatra da su povređene, kao što to zahteva član 48 Zakona i zahtev je podneo u okviru vremenskog roka koji je propisan u članu 49 Zakona.
36. Sud primećuje da podnosilac zahteva u njegovom zahtevu tvrdi da je osporena Presuda povredila njegovo pravo koje je zagarantovano članom 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a.
37. U razmatranju ovog navoda, Sud prvenstveno razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o radu. Stav (2) pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje da:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

38. S tim u vezi, i u nastavku, a radi procenjivanja prihvatljivosti zahteva, odnosno, u okolnostima ovog slučaja, procene da li je isti očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, Sud će pre svega podsetiti suštinu slučaja koji obuhvata

ovaj zahtev kao i odgovarajuće navode podnosioca zahteva, u proceni kojih će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLjP-a, u skladu sa kojom, na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] Ustava, je obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagarantovane Ustavom.

39. U tom aspektu, i pre svega, Sud podseća da je na osnovu ugovora [06 br. 784-25] od 14. novembra 2008. godine koji je bio sklopljen između podnosioca zahteva i opštine Kačanik produženo pravo na privremeno korišćenje građevinskog zemljišta od strane podnosioca zahteva, gde je radi vršenja svoje profesionalne delatnosti postavio jedan montažni objekat. Dana 1. aprila 2009. godine, Opština Kačanik je Odlukom [01. br. 7311/08] odlučila da ukloni gore navedeni montažni objekat, koji je bio postavljen na imovini koja je data na privremeno korišćenje i koja je korišćena od strane podnosioca zahteva. Nakon rušenja objekta, podnosilac zahteva je pred bivšim opštinskim sudom u Kačaniku a na ime izgubljene dobiti, podneo tužbu za kompenzaciju od strane opštine Kačanik. Osnovni sud je njegovu tužbu za kompenzaciju odbio kao neosnovanu. Samim tim, Apelacioni Sud je, kao rezultat njegove žalbe koja je uložena protiv Rešenja Osnovnog suda, potvrđujući obrazloženje Osnovnog Suda, njegovu žalbu je takođe odbio kao neosnovanu. U svojoj Presudi, Apelacioni sud je potvrdio obrazloženje koje je dato u Presudi Osnovnog suda, koja je bila zasnovana na ugovoru [06 br. 784-25] od 14. novembra 2008. godine, potpisanog između podnosioca zahteva i opštine Kačanik, u svojstvu tužene. Apelacioni sud je takođe utvrdio da je podnosilac zahteva putem ovog ugovora prihvatio sva prava i obaveze koje proizilaze iz ovog ugovora, odnosno na osnovu člana VI gore navedenog ugovora, gde je bilo navedeno da ukoliko dođe do promene namene lokacije koja je data na privremeno korišćenje onda će se objekat udaljiti bez ikakve naknade. Kao rezultat zahteva za reviziju protiv dve gore navedene Presude Osnovnog i Apelacionog Suda, podnetog od strane podnosioca zahteva, Vrhovni Sud je putem osporene presude [Rev. br. 204/2019] od 25. jula 2019. godine, utvrđujući da ove dve Presude nisu obuhvaćene ozbiljnim povredama odredbi parničnog postupka kao i da su nižestepeni sudovi pravilno primenili materijalno pravo, reviziju podnosioca odbio kao neosnovanu.
40. Samim tim, u svom zahtevu, podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni Sud time što je doneo dve različite odluke u identičnim okolnostima kako u činjeničnom tako i u pravnom aspektu, povredio njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31 Ustava, a u vezi sa članom 6 EKLjP-a. U smislu ovog navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini tvrdi povredu prava pravne sigurnosti kao rezultat protivrečnih sudskih odluka Vrhovnog Suda.
41. Dakle, prilikom razmatranja tvrdnje podnosilac zahteva, Sud će se pozvati na opšta načela u vezi sa nedostatkom doslednosti koji su postavljeni u sudskoj praksi Suda, u skladu sa sudskom praksom ESLjP-a u kontekstu proceduralnih garancija koje su uvrštene u članu 31 Ustava, a u vezi sa članom 6 EKLjP-a.

(i) Načela i kriterijumi postavljeni u sudskoj praksi ESLjP-a i sudskoj praksi Suda

42. Sud pre svega naglašava da je principe i kriterijume koji su postavljeni od ESLJP-a, ovaj Sud tokom razmatranja navoda podnosioca zahteva o povredi načela pravne sigurnosti, kao rezultat protivrečnih odluka, primenio i u svojoj sudskoj praksi. (Vidi slučajeve Suda KI87/18, podnosilac zahteva “*IF Skadeforsikring*”, Presuda od 27. februara 2019. godine i KI35/18, podnosilac *Bayerische Versicherungsverband*, Presuda od 6. januara, gde je Sud, između ostalog, utvrdio povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti, kao rezultat nedoslednosti u sudskoj praksi ESLJP-a).
43. U svetlu razvijanja opštih principa koji se tiču nedostatka doslednosti koji su postavljeni putem sudske prakse, Sud se prvenstveno poziva na sudsku praksu ESLJP-a koja je konstantno naglašavala da je jedna od osnovnih komponenti vladavine zakona pravna sigurnost koja, između ostalog, garantuje jednu odgovarajuću sigurnost u pravnim situacijama i doprinosi verovanju javnosti u sudove (vidi slučaj *Brumărescu protiv Rumunije* [VV], predstavka br. 28342/95, stav 61, slučaj *Ştefănică i drugi protiv Rumunije*, predstavka br. 38155/02, Presuda od 2. novembra 2010. godine, stav 38, i slučaj *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, Presuda od 20. oktobra 2011. godine, stav 56).
44. Po ESLJP-u “*prisustvo protivrečnih sudskih odluka, sa druge strane, može da dovede do kreiranja nesigurnih pravnih situacija, što bi dovelo do slabljenja verovanja javnosti u sudski sistem*”. (Vidi slučaj *Paduraru protiv Rumunije*, predstavka br. 63252/00, stav 98; *Vinčić i drugi protiv Srbije*, predstavke br. 44698/06, stav 56, Presuda od 1. decembra 2009. godine; i slučaj *Ştefănică i drugi protiv Rumunije*, citirano iznad, stav 38). ESLJP- je, međutim, naglasio da ne postoji neko pravo koje je dobijeno zbog doslednosti sudske prakse (Vidi slučaj *Unédic protiv Francuske*, predstavka br. 20153/04, stav 74, 18. decembar 2008. godine, i vidi gore citirani slučaj *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, stav 56, vidi takođe i slučaj Suda koji je citiran iznad KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, stav 65, kao i slučaj KI 42/17, podnosilac zahteva *Kushtrim Ibraj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 25. januara 2018. godine, stav 33).
45. Takođe, mogućnost oprečnih odluka je svojstvena karakteristika svakog pravosudnog sistema zasnovanog na mreži osnovnih i apelacionih sudova sa ovlašćenjima u okviru njihove teritorijalne nadležnosti i takvo odstupanje može da nastupi i u okviru istog suda, a za to se, samo po sebi, ne može smatrati suprotnim. (Vidi slučaj ESLJP-a *Santos Pinto protiv Portugala*, predstavka br. 39005/04, Presuda od 20. maja 2008. godine stav 41, vidi takođe i slučaj Suda KI87/17, podnosilac “*IF Skadeforsikring*”, citirano iznad, stav 66).
46. U nastavku, ESLJP je postavio tri osnovna kriterijuma, koji su prihvaćeni i u sudskoj praksi Suda, da bi odredio da li neka navedena razlika u sudskim odlukama čini i povredu člana 6 EKLJP-a, a isti navode sledeće: (i) da li postoje “*duboke i dugotrajne razlike*” u sudskoj praksi domaćih sudova; (ii) da li domaći zakon propisuje mehanizam za prevazilaženje tih nedoslednosti; i (iii) da li je taj mehanizam primenjen i, ukoliko jeste, u kojoj meri. (S tim u vezi, vidi slučaj ESLJP-a, *Beian protiv Rumunije* (br. 1), Presuda od 6. decembra 2007. godine, stavovi 37 -39; *Lupeni Grčkokatolička parohija i drugi protiv*

Rumunije, presuda od 29. novembra 2016. godine, stavovi 116-135; *Jordan Jordanov i drugi protiv Bugarske*, Presuda od 2. jula 2009. godine, stavovi 49-50; *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, citirano iznad, stav 53; i vidi slučaj suda KI29/17, podnosilac zahteva *Adem Zhegrova*, Rešenje o neprihvatljivosti od 5. septembra 2017. godine, stav 51 i vidi takođe i slučajeve Suda koji su citirani iznad, KI42/17, podnosilac *Kushtrim Ibraj*, stav 39, KI87/17 podnosilac *IF Skadiforsikring*, stav 67, citirano iznad, KI35/18 podnosilac *Bayerische Versicherungsverband*, citirano iznad, stav 70, KI107/19, podnosilac *Gafurr Bytyqi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine).

47. Sud primećuje da je ESLJP tokom razvijanja koncepta “ *dubokih i dugotrajnih razlika* ” takođe uzeo u obzir da li je nedoslednost bila izolovana ili ista utiče na veoma veliki broj ljudi (Vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Lupeni Grčkokatolička parohija i drugi protiv Rumunije* , citirano iznad, stav 135).
48. Sud sa tim u vezi takođe naglašava da ESLJP nije našao povredu člana 6 EKLJP-a u slučajevima sudske nedoslednosti i kada je ista uticala na veliki broj ljudi u vezi sa istim tim pitanjem tokom jednog kratkog vremenskog perioda kada su se odgovarajuće nedoslednosti rešile od strane viših sudova, davajući tako mogućnost državnim mehanizmima da osiguraju potrebnu doslednost. (Vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Albu i drugi protiv Rumunije*, Presuda od 10. maja 2012. godine, stavovi 42 - 43).
49. Ovo poslednje je povezano sa drugim i sa trećim kriterijumom, odnosno sa postojanjem nekog mehanizma koji je sposoban da reši nedoslednosti u sudskoj praksi i da li je ovaj mehanizam korišćen i u kojoj meri. S tim u vezi, ESLJP je prvenstveno utvrdio da nedostatak jednog takvog mehanizma čini povredu prava na pravičan sudski postupak koji je zagarantovan članom 6 EKLJP-a. (Vidi, u ovom kontekstu, *Tudor Tudor protiv Rumunije*, Presuda od 4. marta 2009. godine, stavovi 30-32; i *Ştefăniţă i drugi protiv Rumunije*, Presuda od 2. februara 2010. godine, stavovi 37-38; i *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, citirano iznad, stav 54).

(i) *Primena ovih principa u okolnostima ovog konkretnog slučaja*

50. U nastavku, Sud će primeniti ove razmotrene principe u okolnostima ovog konkretnog slučaja, primenjujući kriterijume na osnovu kojih ESLJP tretira pitanja nedoslednosti u vezi sa sudskom praksom, počev od procene da li su u okolnostima ovog konkretnog slučaja, (i) navedene nedoslednosti u sudskoj praksi “*duboke i dugoročne*”; i ukoliko je to slučaj, (ii) ispitivanje mehanizama koji su sposobni da reše odgovarajuću nedoslednost; i (iii) procene da li su ovi mehanizmi bili primenjeni i u kojoj meri u okolnostima ovog konkretnog slučaja.
51. Prvenstveno, Sud treba takođe da ponovo naglasi da, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i sudske prakse Suda, nije funkcija Suda da upoređuje različite odluke redovnih sudova, iako se isti bave postupcima koji su očigledno slični, zato što se treba poštovati nezavisnost sudova. (Vidi slučaj ESLJP-a *Adamsons protiv Letonije*, citirano iznad, stav 118, vidi takođe i slučajeve Suda KI 87/18

podnosilac zahteva *IF Skadeforsikring* i KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, citirani iznad).

52. Pored toga, podnosioci zahteva svoje navode o ustavnim povredama osnovnih prava i sloboda kao rezultat nedoslednosti u sudskoj praksi, moraju predstaviti Sudu odgovarajuće argumente u pogledu činjenične i pravne sličnosti slučajeva za koje tvrde da su različito rešeni od strane redovnih sudova, dovodeći na taj način do neusaglašenosti u sudskoj praksi, koja je mogla dovesti do povrede njihovih osnovnih ljudskih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. (Vidi iznad citirani slučaj KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, stav 76).
53. Na osnovu onoga što je navedeno iznad, Sud podseća da je podnosilac zahteva u kontekstu njegovog navoda o povredi načela pravne sigurnosti, kao rezultat nedoslednosti sudske prakse Vrhovnog Suda, podneo pred Sudom Rešenje Vrhovnog Suda [Rev. br. 57/2019] od 18. marta 2019. godine, za koje je on tvrdio da njegov slučaj sadrži iste činjenične i pravne okolnosti kao i slučaj koji je odlučen putem osporene presude Vrhovnog Suda [Rev. 204/2019] od 25. jula 2019. godine. Izuzev Rešenja Vrhovnog Suda, podnosilac zahteva je takođe podneo i sve podneske i odluke nižestepenih sudova u vezi sa ovim slučajem koji je odlučen od strane Vrhovnog Suda [Rev. br. 57/2019].
54. U slučaju [Rev. br. 57/2019], podnetog od strane podnosioca zahteva, Sud primećuje da se ovaj slučaj tiče jednog tužioca iz opštine Kačanik, koji je takođe nakon rušenja montažnog objekta na mestu datom za korišćenje od strane vlasti opštine Kačanik, pred bivšim Opštinskim sudom u Kačaniku na ime izgubljene dobiti, podneo tužbu za kompenzaciju. Osnovni sud u Uroševcu – odeljenje u Kačaniku je njegovu tužbu za kompenzaciju odbio kao neosnovanu. Samim tim, Apelacioni Sud je, kao rezultat njegove žalbe koja je uložena protiv Rešenja Osnovnog suda, potvrđujući obrazloženje Osnovnog Suda, njegovu žalbu je takođe odbio kao neosnovanu. U svojoj Presudi, Apelacioni sud se pozvao na ugovor koji je bio potpisan između tužioca i tužene u 2003. godini, na osnovu kojeg je društveno zemljište, koje je bilo pod upravom opštine Kačanik dato na korišćenje na određeno vreme. Apelacioni sud je takođe utvrdio da je podnosilac zahteva putem ugovora iz 2003. godine prihvatio sva prava i obaveze koje proizilaze iz ovog ugovora, odnosno na osnovu člana V gore navedenog ugovora, gde je bilo navedeno da ukoliko dođe do promene namene lokacije koja je data na privremeno korišćenje onda će se objekat udaljiti bez ikakve naknade. Međutim, za razliku od slučaja podnosioca zahteva, Vrhovni sud je u Rešenju [Rev. br. 57/2019] od 18. marta 2019. godine, reviziju tužioca, podnetu protiv dve odluke nižestepenih sudova prihvatio kao osnovanu, i samim tim je odlučio da predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu. Vrhovni sud je utvrdio da prihvata kao osnovanu tvrdnju tužioca koji je navedena putem njegove revizije da su odluke nižestepenih sudova donete *“uz ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka, koje su predviđene članom 182 stav 2 tačka (n) ZPP-a, i zbog tog razloga su iste morale biti poništene”*. Po navodima Vrhovnog Suda *“Ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka postoje u činjenici da je izreka presude prvostepenog suda nejasna i iz iste se ne može razumeti šta je bio tužbeni zahtev i šta je odbijeno. Član 143 stav 1 ZPP-a predviđa da presudom sud odlučuje u vezi sa zahtevom i onim za šta se smatra da je glavno*

pitanje i u vezi sa dodatnih zahtevima, dok se iz presuda nižestepenih sudova ne mogu shvatiti zahtevi tužioca, stoga će u ponovnom suđenju prvostepeni sud pre svega zahtev tužioca uključiti u izreci presude, na način na koji e se eliminisati ozbiljne povrede zakonskih odredbi koje su navedene iznad.”

55. Sud takođe podseća da se podnosilac zahteva u svom zahtevu poziva i na slučaj Suda KI145/18 (podnosilac *Shehide Muhadri, Murat Muhadri i Sylë Ibrahimi*, Presuda od 19. jula 2019. godine). U parnici u ovom slučaju, podnosilac zahteva tvrdi da je Sud u slučaju koji je sličan sa njegovim slučajem ustanovio povredu. U slučaju Suda KI145/18, podnosioci zahteva su tvrdili da su redovni sudovi, time što im nisu prepoznali pravo vlasništva nad spornom nepokretnom imovinom, počinili povredu prava jednakosti pred zakonom, kao i člana 6 EKLjP-a. PO njihovim navodima, od strane istog bivšeg Opštinskog Suda u Prištini i na osnovu istog tužbenog zahteva, pravo vlasništva je prepoznato njima i nekim drugim porodicama u toj istoj opštini. Kao podršku za svoje navode, podnosioci zahteva su pridružili i tri presude bivšeg Opštinskog suda u Prištini C. br. 164/2003, od 25. februara 2003. godine, C. br. 146/2009, od 12. novembra 2007. godine i C. br. 98/2010, od 21. januara 2014. godine. Sud je u ovom slučaju smatrao da Apelacioni Sud uopšte nije razmotrio navode podnosioca zahteva, koji su tražili da se i njihov slučaj tretira slično, kao i drugi slučajevi gde su druge porodice, kao izbeglice koji su došli iz Republike Albanije, tokom 60-tih godina, dobili pravo vlasništva nad spornim imovinama faktičkim posedom putem postulata održaja. Nakon procene postupaka u celosti, a pogotovo iz čitanja Presude Apelacionog Suda, Sud je utvrdio da ne razmatranje navoda podnosioca zahteva čini povredu člana 31 Ustava, a u vezi sa članom 6.1 EKLjP-a kao rezultat neobrazloženja sudske odluke od strane Apelacionog suda.
56. Međutim, na osnovu tvrdnji koje su navedene od strane podnosioca zahteva u slučaju KI145/18 i odluka redovnih sudova, Sud primećuje da ovaj slučaj ne sadrži slične činjenične i pravne okolnosti kao slučaj podnosioca zahteva. Štaviše, ovo uzimajući u obzir i činjenicu što Sud nije utvrdio povredu načela pravne sigurnosti, kao rezultat protivrečnih odluka Vrhovnog Suda, kako se to u suštini i navodi od strane podnosioca zahteva, već je utvrdio povredu prava na pravično suđenje kao rezultat neobrazložene Presude Apelacionog suda.
57. Sud, vraćajući se na tvrdnju podnosioca zahteva da ne Vrhovni Sud u dva identična slučaja odlučio različito, Sud podseća da je u slučajevima KI87/18 i KI35/18, Sud utvrdio povredu člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti kao rezultat nedoslednosti sudske prakse, u slučaju KI87/18 u proceni 3 (tri) slučaja Vrhovnog Suda, koji su rešeni u vremenskom periodu od 3 (tri) godine, i u slučaju KI35/18 u proceni 9 (devet) slučaja Vrhovnog suda koji su rešeni u vremenskom periodu od 5 (pet) godina i nakon što je utvrdio da (i) je bilo “*dubokih i dugoročnih razlika*”; (ii) mehanizam Vrhovnog Suda za harmonizaciju sudske prakse je postojao; ali da (iii) gore navedeni mehanizam nije korišćen. (vidi slučajeve suda KI87/18, citirano iznad, stav 79 i stavovi od 81 do 85, i slučaj KI35/18, citirano iznad, stav 70 i stavovi 110-111).
58. Sa druge strane, Sud je u svojim slučajevima KI29/17, KI42/17, KI35/18 i KI107/19 ocenio da ne mogu da se utvrde “*duboke i dugoročne razlike*”, u

proceni samo 2 (dva) slučaja iako isti mogu da budu i protivrečni. U ovom slučaju, u jednoj takvoj okolnosti, gde se podnosioci zahteva pozivaju samo na jednu odluku, koja sadrži utvrđivanja i zaključke koji su različiti od odluke koja je doneta u slučaju podnosioca zahteva, Sud nije utvrdio da je došlo do povrede načela pravne sigurnosti. (Vidi, slučajeve Suda K29/17, citirano iznad, stav 53, KI42/17, citirano iznad, stav 44, KI35/18, citirano iznad, stavovi 104 i 114, kao i KI107/19, stav 75).

59. Isto, u okolnostima ovog konkretnog slučaja, podnosilac zahteva je pred Sudom podneo samo jednu (1) odluku, odnosno rešenje Vrhovnog Suda [Rev. br. 57/2019] od 18. marta 2019. godine, a za koji slučaj je putem podnošenja svih dopisa koji su u vezi sa ovim slučajem potvrdio činjeničnu i pravnu sličnost sa njegovim slučajem. Međutim, pozivajući se na ovaj slučaj na koji se pozvao podnosilac zahteva, Sud podseća da je Vrhovni Sud u svom rešenju [Rev. br. 57/2019] od 18. marta 2019. godine utvrdio ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka, kao rezultat toga što nije uključen zahtev podnosioca u izreci Rešenja Osnovnog Suda, i zbog toga je predmet vratio na ponovno suđenje pred Osnovnim sudom sa zahtevom da se razmotri povreda koja je utvrđena od strane Vrhovnog Suda.
60. Sa druge strane u slučaju podnosioca zahteva, Sud podseća da je Vrhovni Sud u svojoj Presudi [Rev. br. 205/19] prvenstveno utvrdio da *“[...] drugostepeni sud na osnovu činjeničnog stanja koje je pravilno i potpuno utvrđeno od strane prvostepenog suda, pravilno primenio odredbe parničnog postupka i materijalno pravo kada je našao da je tužbeni zahtev [podnosioca zahteva] neosnovan”,* i u nastavku je utvrdio da navodi podnosioca zahteva da *“[...] je pobijana presuda doneta uz bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 182. stav 2 tačka (n) ZPP-a, iz razloga što, kako se navodi, izreka presude protivreči dokazima koji se nalaze u spisima predmeta i obrazloženje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, revizioni sud je utvrdio da pobijana presuda nije zahvaćena takvim povredama postupka jer je izreka presude u skladu sa izvedenim dokazima, kada je žalbeni sud našao da je tužilac sa tuženom zaključio ugovor pod br. 784-25 od 14.11.2008. godine, na osnovu kojeg se građevinsko zemljište dodeljuje na korišćenje radi obavljanja delatnosti [podnosioca zahteva].”*
61. Na osnovu onoga što je navedeno iznad, Sud primećuje da je Vrhovni Sudu slučaju podnosioca zahteva utvrdio da Presude Osnovnog suda nisu zahvaćene ozbiljnim povredama odredbi parničnog postupka, gde je obrazložio da su izreka i obrazloženje dato od ovih Sudova bili zasnovani na materijalnim dokazima, na osnovu kojih su ovi Sudovi i zasnovali svoje procene i svoja obrazloženja.
62. U tom pravcu, Sud smatra da je osporena presuda Vrhovnog Suda obrazložena kao i da je tumačenje Vrhovnog Suda, u vezi sa činjenicama koje su predstavljene za procenu od strane podnosioca zahteva, ne može se reći da je bilo proizvoljno, neobrazloženo ili da je moglo uticati na pravično suđenje, već je to prosto bilo pitanje tumačenja i primene zakona. (Vidi na analogan način, slučaj KI29/17, podnosilac zahteva *Adem Zhegrova*, citirano iznad, stav 57).

63. Podsećajući na obavezu koja je određena u sudskoj praksi Suda da podnosioci zahteva trebaju da podnesu Sudu odgovarajuće argumente u vezi sa činjeničnom i pravnom sličnošću slučajeva za koji oni tvrde da su rešeni drugačije od strane redovnih sudova, rezultirajući tako protivrečnim odlukama u sudskoj praksi, Sud primećuje da izuzev podnošenja samo jednog slučaja, a koji se tiče sličnih činjeničnih i pravnih okolnosti kao što su one u slučaju podnosioca zahteva, podnosilac zahteva nije uspeo da Sudu podnese dodatne argumente, ili druge slučajeve koji su odlučeni drugačije od strane Vrhovnog Suda, i samim tim da potkrepi svoju tvrdnju o povredi pravne sigurnosti kao rezultat protivrečnih odluka Vrhovnog Suda.
64. Shodno tome, u svetlu svoje sudske prakse, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje “*dubokih i dugotrajnih razlika*” u sudskoj praksi Vrhovnog suda koje ugrožavaju princip pravne sigurnosti, pozivajući se samo na jedno rešenje Vrhovnog suda koja je donet 4 (četiri) meseca ranije. (Vidi na analogan način slučaj KI29/17, podnosilac zahteva *Adem Zhegrova*, citirano iznad, stav 53)
65. Stoga, Sud smatra da ni broj presuda navedene kao protivrečne, niti vremenski period u kome su donete te presude, a ni način na koji je Vrhovni sud razmatrao i obrazložio slučaj podnosioca zahteva, ne stvaraju dovoljnu osnovu da se opravda tvrdnja o povredi načela sigurnosti, kao posledica protivrečnih odluka donetih od strane Vrhovnog Suda. (Vidi slučaj KI29/17, citirano iznad, stav 58).
66. Samim tim, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan po ustavni osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa stavom 7 člana 113 Ustava, članom 47 Zakona i stavom 2 pravila 39 Poslovnika o Radu.

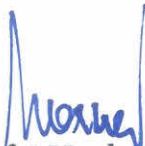
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 7 člana 113 Ustava, članom 47 Zakona kao i u skladu sa pravilima 39 (2) i 59(2) Poslovnika o Radu, dana 27. maja 2020. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI OVU odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo Rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi